

Nàufrags

Carles Montpart Tura

En els darrers anys s'han anat reeditant diverses obres de l'escriptora gironina Aurora Bertrana en un procés de recuperació de la seva literatura que per a molts lectors actuals ha suposat un gran descobriment. Efectivament, Bertrana ha estat una autora que, a l'ombra d'altres de més conegudes de la seva generació —especialment de Mercè Rodoreda— i també una mica eclipsada per ser filla d'un gran escriptor, Prudenci Bertrana, segurament no havia obtingut la rellevància que el conjunt de la seva obra mereix.

Una violoncel·lista de jazz

Aurora Bertrana i Salazar (Girona, 1892 – Berga, 1974) era filla de l'escriptor Prudenci Bertrana i de Neus Salazar. De petita va passar la seva infància al barri del Mercadal de Girona. Va estudiar a l'escola del pedagog Josep Dalmau i també va estudiar francès al convent de les *Soeurs de la Misericorde*. Quan acabà l'escola volia ser escriptora però el seu pare s'hi va oposar i començà a estudiar música a l'Acadèmia Ainaud amb Cassià Casademont, a Barcelona. Va triar el violoncel com a instrument, i passà una temporada a casa de l'escriptora i lluitadora feminista Carme Karr.

Gràcies a Karr, el 1923 Aurora Bertrana va fer una estada a l'Institut Dalcroze de Ginebra per seguir estudiant música. A Suïssa escriu els primers textos, que publica l'any 1924 a *La Veu de Catalunya*, i treballa en activitats molt variades. Entre d'altres, forma un trio de *jazzwomen* que actua en hotels i cafeteries. Les experiències de Suïssa comencen a marcar Bertrana com una dona cosmopolita, allunyada de les coordenades més habituals de la burgesia catalana. Ella mateixa recorda aquesta època així: "Teníem un contracte de dos mesos i havíem de fer dos concerts diaris. Al vespre intercalàvem música de dansa: valsos, foxtrots, *one-step*, tangos, i també cantàvem *blues*, sempre en anglès. [...] Jo era la que feia de *jazzwoman*, amb un gran esglai de les meves companyes. Sovint abandonava el violoncel i recolzada al piano de cua, amb qualsevol paper de solfa a la mà, improvisava una melodia, lletra i música, mentre elles m'acompanyaven discretament, una al piano i l'altra al violí. [...] Era el primer cop que ens llançàvem a emprar el jazz, i allò suposava una autèntica revolució dins les orquestres femenines. No oblideu que això passava el 1924!"

Viatges a països exòtics

En una actuació per a la ràdio, Aurora Bertrana va conèixer l'enginyer elèctric Denis Choffat ("*monsieur* Choffat», com ella el denomina en les seves memòries), amb qui es va casar el 30 de maig de 1925. L'any 1926, Choffat va signar un contracte amb Monsieur Martin, un francès que volia instal·lar una central elèctrica a Papetee, i l'11 de setembre el matrimoni va sortir del port de Marsella a bord del *Louqsor*, per tal d'instal·lar-se a la colònia francesa de Tahití, tot fent escala a Point-à-Pitre de la Martinica, a les Antilles i a Panamà.

Després de 45 dies de navegació, Denis Choffat i Aurora Bertrana van arribar a Papetee i es van allotjar a l'Hotel Tiaré, situat al passeig marítim, tot i que posteriorment es van mudar a un dels quatre bungalows que Monsieur Martin tenia al barri de Mamao, a uns dos quilòmetres del mar. Malgrat que l'entorn era ideal per relacionar-se amb la comunitat europea establerta al país, Aurora Bertrana estava més interessada en el poble autòcton. En les seves memòries fa un elogi del grau de civilització de la cultura i la família dels polinesis, lloant que tant homes com dones viuen en una llibertat sexual i religiosa que va des de l'amor lliure que

practicaven les polinèsies, sense l'oposició dels homes, fins a la dignificació de la maternitat i la preferència dels polinèsis pel control del seu temps per sobre de l'acumulació de riqueses.

El 1928, el matrimoni Choffat-Bertrana va anar a passar unes vacances a la casa que l'enginyer suís Jaubert i la seva muller tenien a Raiatea. Allà conegué el milionari escriptor americà d'origen indi Zane Grey, que no li va causar una gran impressió per la seva actitud colonitzadora cap als polinèsis. De retorn a Tahití van reprendre la normalitat, que es veié trasbalsada per un parell de notícies tràgiques. D'una banda pel suïcidi de la seva amiga Madame Gourdon i d'altra per la mort de Dora Martin, la dona del propietari de l'empresa on treballava Monsieur Choffat, a causa d'un avortament que s'havia intentat practicar ella mateixa.

Convençuda de l'interès del públic català de l'entorn exòtic oceànic i amb l'encoratjament del seu amic Lluís Nicolau d'Olwer, Bertrana va escriure una sèrie de sis articles, entre juny de 1928 i novembre de 1929, per a la revista *D'Ací i d'Allà*, que després compilaria en el seu primer llibre, *Paradisos oceànics*, acompanyant-lo de fotografies originals del seu marit. A partir d'aleshores també va publicar a les revistes *Mirador* i *La Nau*. Una dona que escriu sobre països exòtics i que per primer cop fa una aproximació a la mítica dona polinèsia va causar una forta impressió. De fet, quan l'editorial Proa el va publicar el 1930, es va esgotar en tan sols quinze dies tot i l'elevat preu de 15 pessetes. L'any 1933 es va publicar una versió revisada de *Paradisos oceànics* en castellà, en col·laboració amb un redactor de *La Vanguardia*, Emili Oliver, amb el títol de *Islas de ensueño*, a les Ediciones Populares Iberia.

Retorn a Barcelona

El 1930, un cop acabada la feina de Choffat, el matrimoni va tornar a bord de l'*Andromede* fins a Marsella. Des d'allà, l'escriptora va marxar cap a Barcelona a veure la família, ja que la seva germana Cèlia havia emmalaltit de tuberculosi. Mentrestant, Denis Choffat va anar a Ginebra i posteriorment a París a buscar una nova feina. Tot i això, Bertrana va demanar al seu marit que, a causa de la malaltia de la seva germana, busqués un projecte a Barcelona que

Aurora Bertrana

li permetés d'estar més a prop de la família. Un mes més tard, Choffat entrava a treballar a la casa Asland. El matrimoni va llogar una torreta a Montcada, on l'autora va continuar escrivint fins a la mort de la seva germana la primavera de 1931. Llavors, per estar més a prop dels seus pares, van llogar un pis a la Diagonal de Barcelona.

En aquesta època Aurora Bertrana va esdevenint una intel·lectual compromesa vinculada a partits d'esquerra. L'any 1933, per exemple, es va presentar com a candidata al Congrés per Esquerra Republicana de Catalunya, tot i que no va sortir escollida i va abandonar l'activitat política més partidista. En canvi, l'escriptora aprofundeix en la seva faceta d'articulista amb col·laboracions a "La Veu de Catalunya", "La Rambla", "L'Opinió", "Mirador", "La Humanitat" o "La Publicitat", amb textos bàsicament referents a la condició de la dona i als seus viatges per Europa, la Polinèsia i el Marroc. El 1934 l'editor Balagué li va publicar el seu segon llibre de viatges, *Peikea, princesa caníbal i altres contes oceànics*, un conjunt de contes i llegendes de les illes del Pacífic.

Durant els anys de la Segona República Aurora Bertrana va col·laborar, conjuntament amb Maria Pi de Folch, Carme Montoriol, Enriqueta Sèculi, Maria Carratalà, Isolina Viladot i Montserrat Graner, entre

altres dones, a crear un espai de trobada i activitats per a dones involucrades en projectes literaris, artístics i intel·lectuals, el Lyceum Club, del qual Carme Montoriol i després la mateixa Aurora Bertrana van ser presidentes. A més a més també va fundar i dirigir, juntament amb Maria Carme Nicolau, la col·lecció "La Novel·la Femenina" on publicarà la seva obra *Edelweiss* (1937), on Bertrana reflecteix diversos aspectes del seu viatge i estada a Suïssa.

Tot i que Prudenci Bertrana s'havia oposat al fet que la seva filla escrivís, van col·laborar tots dos en l'experiència d'escriure conjuntament una novel·la repartint-se els capítols. En va sortir *L'illa perduda* (1935), publicat per la Llibreria Catalònia, on Bertrana reflecteix diversos aspectes del seu viatge i estada a Suïssa. En què s'integren els elements d'aventura i romanticisme propis de la literatura dels mars del Sud. L'any 1935, després de visitar els seus amics Ventura Gassol i Martí Barrera, empresonats a Madrid, l'escriptora marxa al Marroc tota sola per estudiar l'ànima de la dona musulmana i descobrir el concepte que en té l'home musulmà, el qual, segons diu, "els nostres homes conserven". Fruit d'aquest viatge, on visita harems, bordells i presons, en va sortir el llibre *El Marroc sensual i fanàtic*, publicat l'abril de 1936.

Guerra i exili

Quan esclata la guerra civil, el 1936, Aurora Bertrana es trobava a l'hotel Gambó d'Empúries però aconsegueix

Llibreria Catalònia, on Bertrana reflecteix diversos aspectes del seu viatge i estada a Suïssa.

tornar a Barcelona. Denis Choffat es va passar a la zona franquista i des d'aleshores van quedar separats. Pel desembre del 1936, l'escriptora presideix el jurat del premi Creixells i l'any 1937 entra com a redactora en cap de *Companya*, revista femenina del PSUC dirigida per Elisa Úriz i on també col·laboraven Carme Monturiol, Anna Murià, Mercè Rodoreda i Maria Teresa Vernet, entre d'altres.

Pel juny de 1938, veient que la guerra estava perduda, Aurora Bertrana emprèn el camí de l'exili a Vil·la Gilly, a casa de la sogra i les cunyades, però les diferències ideològiques amb la família política van fer finalment insuportable la convivència, ja que aquestes que la culpa de la Guerra Civil era l'anarquisme del poble català. Aquest fet va provocar que l'escriptora fugís cap a Ginebra a casa de Josep Maria Millàs-Raurell. En aquesta època Bertrana escriu tant en francès com en català i fa traduccions per a Millàs-Raurell, fins que l'empresa fa fallida i l'escriptora és acomiadada. Aquests van ser els anys més precaris de la vida d'Aurora Bertrana, en què va arribar a haver de viure de la caritat d'algunes famílies catalanes establertes a Ginebra.

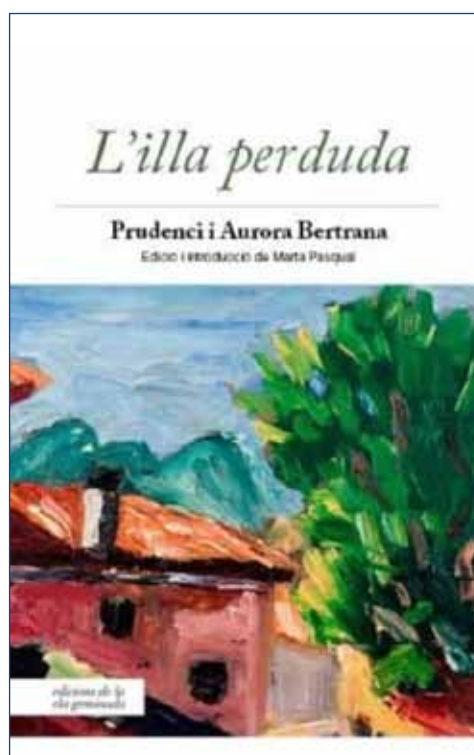
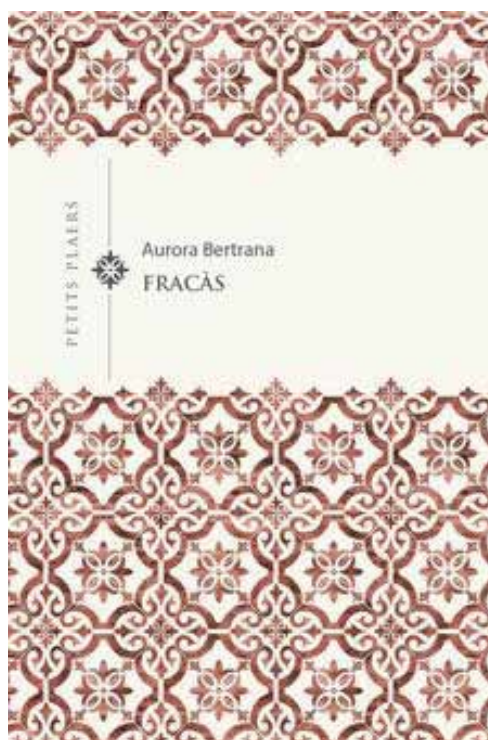
Amb ajuda econòmica del seu oncle Ramon Salazar, establert a Xile, Bertrana es va embarcar, la primavera de 1939, en un ràpid nocturn cap a Perpinyà per portar

mantes i queviures per als catalans refugiats a França. En tornar a Ginebra va malviure donant classes d'espanyol fins que, el 1941, acceptà fer de minyona d'una aristòcrata russa que treballava a la Creu Roja Internacional. També durant aquesta època emet un programa setmanal en una ràdio de Ginebra i col·labora regularment a *La Semaine Littéraire*, a *Suisse Contemporaine* i a *La Gazette* de Lausana.

El 1942 Aurora Bertrana marxa de Ginebra per anar a Perreux a treballar de dama de companyia del matrimoni Montmollin, que dirigia l'Hospici Cantoral de Neuchâtel. L'any 1943, l'editorial Delachaux et Nestlé li publica la versió en francès de *Paradisos oceànics* amb el títol de *Fenua Tahiti*. L'experiència humanitària de Bertrana a la Segona Guerra mundial queda recollida en les seves obres *Camins de somni*, *Tres presoners* i *Entre dos silencis*. Entre el 1946 i el 1948 l'escriptora va residir a Prada de Conflent per poder visitar la seva mare a Andorra. En aquesta població rossellonesa Aurora Bertrana va mantenir una gran relació amb els exiliats Pau Casals i Pompeu Fabra.

El retorn definitiu

Després de diversos intents, el 1949 Aurora Bertrana, que aleshores treballava a la secretaria del consolat de la República Dominicana a Ginebra, obté el permís per tornar a Catalunya. Tot i que no deixa d'escriure i de publicar, la vida i l'ambient

literari de Barcelona han canviat molt sota la repressió franquista i Bertrana se sent estrangera al seu propi país.

El 1970 es porta al cinema la seva novel·la *Vent de grop* (1967) amb el títol *La larga agonía de los peces fuera del agua*, protagonitzada per Joan Manuel Serrat i dirigida per Francesc Rovira-Beleta. Es tracta d'una novel·la en què a partir de l'amor entre un pescador i una turista anglesa, Bertrana descriu l'eclosió del turisme a la Costa Brava dels anys seixanta. Bertrana va escriure també la biografia del seu pare al llibre *Una vida* (1965), va participar en els primers jurats del premi Prudenci Bertrana — creat l'any 1968 — i va escriure les

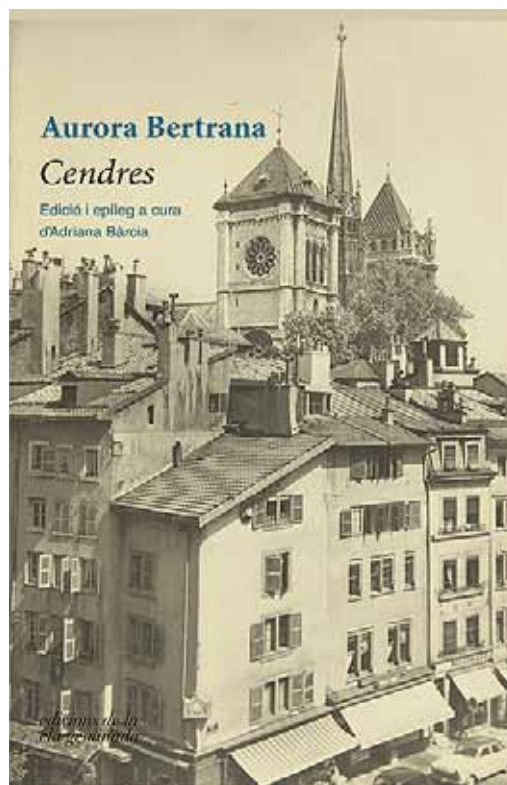
seves memòries, *Memòries fins al 1935* (1973) — premi crítica Serra d'Or d'aquell any — i *Memòries del 1935 fins al retorn a Catalunya* (1975), publicat pòstumament. Aurora Bertrana va morir a l'Hospital de Berga l'any 1974, als vuitanta-un anys.

Una obra en procés de recuperació

Com dèiem al principi, l'obra narrativa d'Aurora Bertrana sembla que en els darrers anys està sent redescoberta gràcies a l'aposta de diverses editorials. El moment més important d'aquest procés va ser l'any 2017 quan, coincidint amb la commemoració de l'any Bertrana, l'editorial de Iolanda Batallé va decidir emprendre la reedició de l'obra completa de l'autora. El primer títol va ser *Paradisos oceànics* (Rata, 2017) que, com hem dit,

havia estat publicada l'any 1930 a l'editorial Proa i que s'havia reeditat en diverses ocasions (Lasal i Columna l'any 1988 i Edicions de l'Eixample i Círculo de Lectores l'any 1993) en unes edicions avui pràcticament introbables.

Tahití, Moorea, Huahine, Raiatea i Bora Bora són les cinc illes de la Polinèsia francesa que constitueixen els escenaris on Aurora Bertrana retrata de primera mà unes terres exòtiques i llunyanes de les quals destaca tant la bellesa i l'exuberància de l'entorn com la llibertat sexual que regnava a la societat local. El llibre es nodreix bàsicament de les cròniques que l'escriptora va publicar entre els anys 1928 i 1929 a les revistes "D'Ací i d'Allà" i "Mirador".

amb el territori, que fa que hi entri per la pell, i la modernitat d'una narrativa sedosa, clara i feliç".

A més de *Paradisos oceànics*, el lector actual pot trobar a la mateixa editorial els altres dos títols que, en conjunt, conformen el que en podríem dir la trilogia bàsica de llibres de viatges de l'escriptora gironina. D'una banda, *El Marroc sensual* (Rata, 2021), que originalment es va publicar l'any 1936 amb el títol *El Marroc sensual i fanàtic*, i que és la crònica del viatge de tres mesos que va fer l'autora tota sola l'any 1935 pel nord d'Àfrica. En aquesta ocasió Bertrana no ho va tenir tan fàcil per accedir al que ella realment li interessava: conèixer i descriure la vida de les dones musulmanes. Com es diu

a la "Nota a l'edició" que comentem, "[...] el Marroc que es disposava a creuar no era el país unificat que coneixem ara. El 1906, en la Conferència d'Algesires, les potències europees havien acceptat que França i Espanya es dividissin el territori en dos protectorats. Al nord, l'espanyol. Al sud, el francès." (ed. cit., p. 7-8).

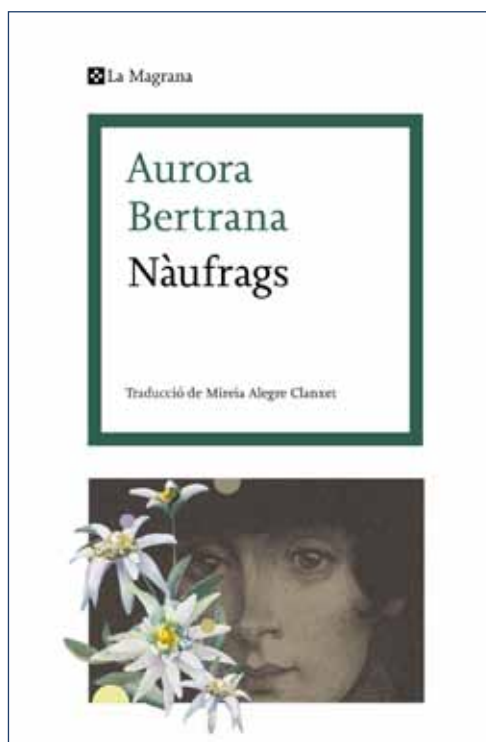
Aquesta nova edició incorpora el capítol de *Memòries fins al 1935* dedicat a la gestació i l'acollida del llibre, i vuit narracions que només apareixien a la versió en castellà, traduïdes per Jenn Díaz. En la presentació del llibre, l'escriptor Josep Maria Fonalleras, autor d'un dels textos que enriqueixen el llibre editat per Rata, confessa que fins fa poc veia Aurora Bertrana "com la filla de, com una marmessora de l'herència de l'escriptor", i que en endinsar-se en la seva obra s'ha adonat del seu error. De *Paradisos oceànics* Fonalleras en destaca "l'habilitat narrativa i la sensibilitat des d'una perspectiva femenina; l'osmosi

Malgrat que quan l'escriptora viatja a aquest país ja fa anys que el moviment independentista d'Abd el-Krim havia estat sufocat militarment, els protectorats són zones fortament militaritzades que sovint no entenen què hi va a fer una dona tota sola. Pel que fa a la supressió de l'adjectiu "fanàtic" del títol, l'editora ho justifica així: "El Marroc que

descobreix Bertrana és un país amb una poderosíssima tradició cultural que alimenta un sentiment d'identitat nacional creixent. La viatgera descriu bé aquest ambient polític, però la seva mirada es gira un cop i un altre cap a les dones, riques i humils, joves i velles, casades i "perdudes" [...] La seva prioritat no és la comprensió del nacionalisme marroquí ni de la seva religiositat, per això hem prescindit de l'adjectiu "fanàtic" que, des de la primera edició formava part del títol de l'obra. Certament, el Marroc que ens descriu Aurora Bertrana no té res a veure amb allò que avui entenem per "fanatisme religiós", sinó que és la recerca incansable d'una complicitat íntima i sensual amb les seves germanes musulmanes" (ed. cit., p. 8).

L'altre títol que esmentàvem és *Edelweiss* (Rata, 2022). En aquesta ocasió no trobem un relat en primera persona ni una crònica periodística, sinó que, com hem dit més amunt, l'experiència de l'època que l'autora va viure a Suïssa va ser la base per bastir la seva primera novel·la, una obra que a partir de la relació que s'estableix entre un personatge femení, Margarida Ramond, una jove francesa de bona família, i els seus dos pretendents, el tennista japonès Johasito Yoka i el català Josep Ferrer, serveix a l'autora per construir una història on conflueixen la bellesa i la tragèdia, en el marc de la magnífica geologia dels Alps suïssos.

Obres menys conegudes

A part d'aquestes tres obres més conegudes d'Aurora Bertrana, en els darrers anys diversos segells editorials han donat a conèixer noves edicions d'altres títols que han fet que una bona part de la producció de l'autora gironina estigui més a l'abast del lector actual. Es tracta, per exemple, de *Entre dos silencis* (Club Editor, 2006), *Camins de somni* (Albertí Editor, 2008), *Tres presoners* (Club Editor Jove, 2017), *L'illa perduda* (Edicions de la Ela Geminada, 2018) —escrita, com hem dit, amb el seu pare—, *La ciutat dels joves* (Males Herbes, 2019), *Peikea, princesa caníbal i altres contes oceànics* (Tushita Edicions, 2019), *Cendres* (Edicions de la Ela Geminada, 2022) —una obra que

l'autora no va aconseguir publicar mai malgrat l'aval de Salvador Espriu—, *Vent de grop* (Edicions de la Ela Geminada, 2023) i *Fracàs* (Viena Edicions, 2023), la més recent, i que relata les desavinences entre Clàudia i Domènec, un perfecte matrimoni burgès que veurà alterada la seva relació a partir de l'estranya petició del marit per tal que Blai, un pintor de talent i el seu millor amic, pinti la seva dona nua. També disposem d'una nova edició dels dos volums de les seves memòries, *Memòries fins al 1935 i Memòries. Del 1935 fins al retorn Catalunya* (Diputació de Girona, 2013) i d'una selecció de les conferències i discursos que Aurora Bertrana va escriure o pronunciar en diverses ocasions, *Avui us parlaré: conferències (1930-1967)* (Diputació de Girona, 2019).

Pel que fa a altres títols, i en espera de noves reedicions, el lector interessat s'haurà de conformar a bussejar a les llibreries d'ocasió o als magatzems de les biblioteques públiques. És el cas de llibres com *Ariateia* (Albertí, 1959) *La nimfa d'Argila* (Albertí, 1959), *Ovidi i sis narracions més* (Selecta, 1965), o la biografia que l'autora va fer del seu pare, *Prudenci Bertrana. Una vida* (Vergara, 1965).

Un cas especial

Un comentari a part mereix la recentment editada *Nàufrags* (La Magrana, 2022), un novel·la que surt ara a la llum en català per primera vegada, ja que Aurora Bertrana la va escriure originalment en francès, un text que finalment va restar inèdit perquè va ser rebutjada per un editor ginebrí. La traducció, a càrrec de Mireia Alegre Clanxet, pren com a base el document inèdit *Èpaves* conservat al Fons Bertrana de la Universitat de Girona. Com ens reporta Adriana Bàrcia José a la "Nota a l'edició del text original", a les *Memòries del 1935 fins al retorn a Catalunya*, "l'escriptora s'hi refereix com a *Six Èpaves*, és a dir, sis personatges marginats de la societat ginebrina entre les quals hi ha el seu *alter ego*, Soledad Pérez, una refugiada de la Guerra Civil Espanyola" (ed. cit., p.15-16).

Pel que fa al títol que finalment s'ha adjudicat a la traducció catalana d'aquesta obra, i davant de la dificultat que la mateixa autora va exposar a les seves memòries de trobar un equivalent al mot "*épaves*", Mariàngela Villalonga, al "Pròleg" d'aquesta edició, ho justifica així: "Quan Aurora descriu l'ambient dels cafès i de la bohèmia de Ginebra que ella va viure i que fa protagonista d'aquesta novel·la, en referir-se a les persones que s'hi mouen, parla sempre de "*nàufrags*" [...] També s'hi va afegir una altra raó. Amb aquest títol volíem retre homenatge a Prudenci Bertrana que l'any 1907 va publicar *Nàufrags*, la segona

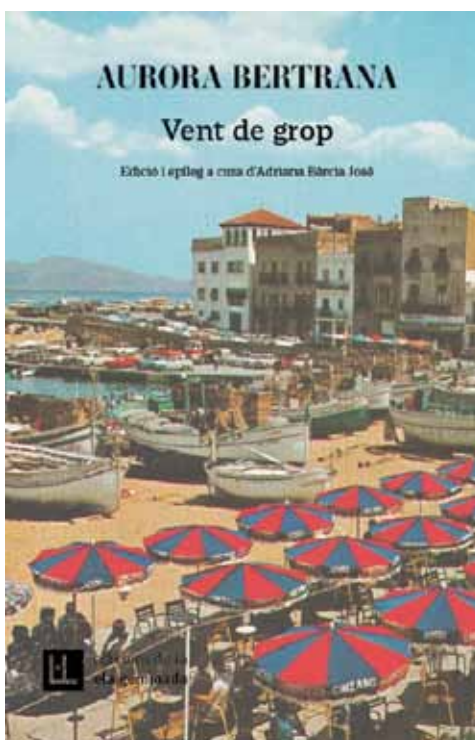
novel·la que va veure la llum després de *Josafat* (ed. cit., p. 9-10).

Pel que fa a la tria de la llengua, per Adriana Bàrcia es tractava d'un fet ben natural, ja que, a part que es tracta d'una novel·la molt ginebrina, "el francès va ser la llengua quotidiana i, de retop, literària de Bertrana durant molts anys: cal subratllar la nacionalitat suïssa (obtinguda per matrimoni) i les temporades al país alpí (per estudis, primer; per l'exili, després), a més de certs períodes a França" (ed. cit., p. 17).

En el text de justificació sobre aquesta novel·la que Bertrana va escriure a Vilada l'any 1952, conservat també al Fons Bertrana, l'autora situa el lector amb aquestes paraules: "*Nàufrags* no és un novel·la, sinó tot un seguit d'episodis que ens serveixen per presentar personatges, individus, gent que es mou en un ambient especial, entre diversos establiments dels barris d'una ciutat: Ginebra" (ed. cit., p. 21). Seguint el lema de l'autora, expressat al segon volum de les seves memòries, segons el qual "el primer que s'ha de fer amb la vida és viure-la i després, si de cas, escriure-la amb coneixement de causa", el lector actual trobarà a *Nàufrags* una obra que s'inspira clarament

en les vivències d'Aurora Bertrana durant el seu exili a Suïssa. Situacions còmiques, personatges pintorescos, i planant per sobre de tots ells la figura de Soledad Pérez, exiliada i molt sovint obligada a moure's en un context que no li deixa de ser sempre estrany.

Mariàngela Villalonga conclou la seva valoració d'aquesta novel·la d'Aurora Bertrana amb aquests mots: "L'obra en conjunt d'Aurora Bertrana que podíem anomenar el "*cicle suís*", i sobretot la que avui editem, és un testimoni valuós des d'un punt de vista social, històric i polític d'un període de temps i d'un espai que desperta un gran interès i que Aurora tracta d'una

manera desinhibida, elegant i sense prejudicis, amb el seu to auster habitual d'observadora intel·ligent de l'entorn, de ment oberta, amb un criteri propi i coherent. La Ginebra d'Aurora Bertrana a *Nàufrags* és descrita sense concessions, cruament, però també amb una mirada compromesa humanament amb els personatges i amb la ciutat que la va acollir amb totes les seves clarors i ombres, amb penes i treballs" (ed. cit., p. 13). ■

PORTA UN SOCI
I ACONSEGUEIX 3 LLIBRES DE REGAL!

Per superar els nous reptes necessitem créixer i enfortir-nos com a societat civil, i per això també volem comptar amb tu. Segur que al teu entorn hi ha algú que podria ser el futur soci de l'entitat. Ajuda'ns a trobar-lo! Tu i el teu convidat rebreu de regal els llibres de Jordi Cuixart i l'últim Premi Sant Jordi.

COPIA EL TEU ENLLAÇ:

https://www.omnium.cat/ca/es-te-soci-porta-un-soci/?sps_id=66694

**ENVIA'L A TOTHOM
QUE VULGUIS CONVIDAR
A FER-SE SOCI D'ÒMNIUM**

MÉS INFORMACIÓ

SEGUEIX-NOS!

Facebook, Twitter, Instagram, YouTube, Email icons

Per deixar de rebre les nostres comunicacions, fes clic [aquí](#). Pots oposar-te al tractament de les dades a través de correu electrònic a [omnium@omnium.cat](#) o bé a Omnimium Cultural, carrer Diputació, 276, 08009 de Barcelona. Si vols més informació, pots consultar la nostra [política de privacitat](#) i la nostra [política de cookies](#).

Cursos de català

CURSOS SETEMBRE – DESEMBRE 2023

Cursos presencials i en línia

Per inscriure't:

-

Acredita el teu nivell
De l'1 al 8 de setembre:
Si no saps el teu nivell o ets alumne nou, sol·licita una prova de col·locació a:
[www.cpnl.cat/inscripciones](https://inscripciones.cpnl.cat)
(la pots fer en línia o presencial)
-

Formalitza la inscripció
14 i 15 de setembre
En línia:
<https://inscripciones.cpnl.cat>
Presencial:
14 de setembre, de 9 h a 13 h i de 16 h a 19 h
15 de setembre, de 9 h a 13 h

Inscripció preferent:
(exalumnes de l'últim any)
12 i 13 de setembre
En línia:
<https://inscripciones.cpnl.cat>
Presencial: de 9 h a 13 h

Oficina de Català de Caldes
Les Cases dels Mestres
C. Mestre Gregori Montserrat, 4, 2a planta
Tel. 93 115 10 73 – 634 757 151
a/e: caldes@cpnl.cat

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA